

"เมื่อเธอต้องการหย่าขาดจากฉันไป.... เธอควรเป็นคนที่ยื่นมือยื่นออกไป " ในวันแต่งงานของผมนั้น ผมจูงมือภรรยาของผมในอ้อมแขน รถแต่งงานจอดหน้าที่พักของเรา เพื่อนเจ้าบ่าวบอกผมว่า ผมควรจะอุ้มเธอเข้าไปในบ้าน ดังนั้น ผมจึงทำตาม เธอเดินอยู่ในอ้อมแขนผม ผมช่างเป็นเจ้าบ่าวที่มีความสุขที่สุดในโลก... นี่เป็นเรื่องที่ผ่านมาแล้วสิบปี... ในวันถัดมาทุกอย่างก็เหมือนเดิม เรามีสักด้วยกัน...ผมทำงานอย่างหนัก เพื่อที่จะหาเงินมาจุนเจือครอบครัว... เมื่อเราเริ่มมีฐานะที่ดีขึ้น... ความห่างของเราเพิ่มขึ้นเช่นกัน... ทุกๆเช้าเราออกจากบ้านไปด้วยกันแล้วก็กลับบ้านเวลาเดียวกัน ลูกเราเรียนที่โรงเรียนใกล้บ้าน ดูเหมือนความรักของเราช่างน่าอัศจรรย์นัก... แต่แล้ว ความสงบสุขก็เริ่มเปลี่ยนแปลงอย่างมิได้คาดหมาย.... เจนเข้ามาในชีวิตของผม .... ผมยืนอยู่ที่ระเบียงบ้าน... เจนเข้ามาสวมกอดผมจากด้านหลัง... หัวใจผมเต้นแรงด้วยความรัก... ที่นี่...เป็นอนุสาวรีย์ที่ผมซื้อให้เธอ... เธอบอกว่า คุณเป็นผู้ชายที่ผู้หญิงทุกคน ถวิลหา... คำพูดของเธอทำให้ผมนึกถึงภรรยาผม... ตอนที่เร แต่งงานกันใหม่ ๆ ..เธอบอกว่า วันที่คุณประสบความสำเร็จ ผู้ชายอย่างคุณจะมีแต่ผู้หญิงวิ่งเข้ามาหา... ผมเริ่มรู้สึกกลัว... ผมรู้ว่า ผมกำลังทรยศภรรยาผม... แต่ผมก็ได้ทำลงไปแล้ว.... ผมปลีกตัวออกจากเจน " วันนี้นำไปเลือกเฟอร์นิเจอร์เองแล้วกันนะ ผมต้องเข้าออฟฟิศ " ... แน่นนอน... เธอไม่ค่อยพอใจนัก เพราะผมสัญญากับเธอว่าเราจะไปด้วยกัน... ในตอนนั้น...ความรู้สึกถึงการหย่าร้างเริ่มวิ่งเข้ามาในความคิดผม.... ทั้งที่จริงๆแล้วผมไม่เคยมีความคิดนี้เลยแม้แต่ครั้งเดียว แต่ผมก็พบว่ามันเป็นเรื่องยากที่จะบอกกับภรรยาของผม.... ไม่ว่าผมจะพูดกับเธอดีสักเพียงใด... เธอจะต้องเจ็บปวดใจอย่างแน่นอน... จริง ๆ แล้วเธอเป็นภรรยาที่ดีมาก... ทุก ๆ เย็นเธอจะช่วยนวดเท้าทำอาหาร...ในขณะที่ผมนั่งอยู่หน้าทีวี ทานอาหารเสร็จเราก็นั่งดูทีวีด้วยกัน... หรือ... ถ้าผมจะเลือกเป็น...นั่งอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์.... มองเรือนร่างอันงดงามของเจน... ช่างเป็นอะไรที่หน้าผืนถึงเสียจริง วันหนึ่งผมพูดที่เล่นทีจริงกับภรรยาของผมว่าจะเธอยังจะอยู่กับเรายังอีกกี่ปี... เธอจ้องมองผมอย่างไม่เชื่อในสิ่งที่ได้ยิน...และเธอก็ไม่ได้ตอบว่าอะไร... เธอมั่นใจว่าการหย่าเป็นเรื่องที่ไกลตัวเธอมาก... ผมนึกภาพไม่ออกเลยว่า หากเธอรู้ว่าเรื่องที่ผมกำลังพูดอยู่นั้นเป็นเรื่องจริง... เธอจะเป็นอย่างไร วันหนึ่งภรรยาผมมาที่ออฟฟิศ...สวนทางกับเจนที่เพิ่งจะออกไปพอดี... พนักงานทุกคนทำหน้าตาเลิกล้ม... เหมือนกำลังพยายามซ่อนอะไรบางอย่างจากเธอ... เธอเหมือนจะรับรู้มันได้... แต่เธอก็ยิ้มน้อย ๆกับพนักงานทุกคน.... แต่ผมก็สังเกตเห็นแววตาที่เจ็บปวดของเธอภายใต้รอยยิ้มนั้น ในที่สุด...เจนก็บอกผมว่า...หย่ากับเธอนะ...แล้วเรายู่ด้วยกัน...ผมพยักหน้า.... ผมจะลืมนึกต่อไปไม่ได้แล้ว...ผมตัดสินใจบอกภรรยาผมในอาหารค่ำ... ผมมีอะไรจะบอกคุณ... เธอที่นั่งทานอาหารอย่างเงียบๆ... ผมสังเกตเห็นแววตาอันเจ็บปวดของเธอ...มันทำให้ผมพูดในสิ่งที่ผมต้องการพูดไม่ออก.. แต่ท้ายที่สุดผมก็พูดออกไป... ผมต้องการหย่า... เธอดูไม่ตกใจกับสิ่งที่ผมเพิ่งจะพูดออกไปเลย... ผมยิ้มกับเธออีกครั้ง...เธอเข้วียงตะเกียบในมือทิ้ง... แล้วตะโกนใส่หน้าผมว่า...คุณมันไม่ใช่ลูกผู้ชาย...เราไม่ได้คุยกันอีกเลยคืนนั้น... เธอร้องไห้อย่างหนัก... ผมรู้ว่าเธออยากรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับชีวิตแต่งงานของเรา... แต่ผมเองไม่สามารถหาคำตอบให้กับตัวเองได้...เป็นเพราะใจผมได้ให้เจนไปหมดแล้วมันเธอ... ผมคงไม่สามารถบอกเธออย่างนั้นได้...มันจะทำให้ผมรู้สึกผิดมากขึ้นไปอีก... ผมร่างสัญญาการหย่าร้างขึ้น...ระบุว่า...เธอเป็นเจ้าของบ้าน... ทุกๆ อย่างในบ้าน ทั้งรถ... หุ่นบริษัท 30% ผมยกให้เธอหมด.... เธอเหลือบมองกระดาษที่ผมร่างขึ้นแล้วยิ้มมันทั้ง... มันทำให้ผมรู้สึกเจ็บปวดมากขึ้น... ผู้หญิงที่มอยอยู่ด้วยมาเป็นระยะเวลาสิบปีกลายเป็นคนแปลกหน้ากันภายในหนึ่งวัน... ผมไม่สามารถคืนคำที่ผมพูดไปได้... เธอร้องไห้ด้วยความเสียใจอย่างที่สุด... สำหรับผมแล้ว...การร้องไห้ของเธอเหมือนเป็นการปลดปล่อยความสับสนของตัวเอง... หลังจากที่ผมกลุ่มใจกับการตัดสินใจครั้งนี้ของผม...ในที่สุด...มันก็เป็นรูปธรรมขึ้นมาจริงๆ เสียที คืนนั้น...ผมกลับถึงบ้านค่อนข้างดึก... เห็นเธอเขียนอะไรบางอย่างบนโต๊ะ...ผมกลับไปอย่างรวดเร็วด้วยความพลี... ผมตื่นขึ้นมาอีกทีแล้วพบว่า... เธอเขียนเงื่อนไขการหย่าร้างว่า เธอไม่ต้องการสิ่งใดจากผม... แต่เธอต้องการให้ผมใช้เวลาเธอหนึ่งเดือนเพื่อตั้งตัวสำหรับการหย่า... และในช่วงระยะเวลาหนึ่งเดือนนั้น ทุกอย่างต้องดำเนินไปตามปกติ... ด้วยเหตุผลที่ว่าเธอต้องการให้ลูกจบการศึกษาซึ่งกำลังจะมาถึงเสียก่อน... เธอไม่ยอมให้ลูกต้องเห็นความล้มเหลวในการแต่งงานของเธอ... ก่อนเวลานั้นจะมาถึง...

รัชต์...คุณจำได้มั๊ย...วันที่เราแต่งงานกัน...คุณประคองฉันไว้ในอ้อมกอดในวันที่เราเข้าเรือนหอ... ผมพยักหน้า...นั่นเป็นความทรงจำที่ดีที่สุดของฉัน... ฉันมีเรื่องข้อง... ฉันอยากให้คุณประคองฉันไว้ในอ้อมกอดจากห้องนอนไปถึงด้านล่างทุกวันนับจากวันนี้ไปจนถึงวันที่เราต้องแยกจากกัน ผมยอมรับด้วยความเต็มใจ...ผมรู้ว่า เธอคิดถึงวันดีๆ เหล่านั้น... และเธอต้องการให้ชีวิตการแต่งงานเธอจบลงด้วยความทรงจำที่ดี ผมบอกเจนถึงเงื่อนไขที่ภรรยาผมตั้งขึ้นในการหย่าร้าง... เธอหัวเราะถึงความไร้สาระของเงื่อนไข... ภรรยาผมบอกกับผมว่า ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นก็ตาม...เธอจะต้องยอมรับผลของการหย่าร้างให้ได้... คำพูดของเธอทำให้ผมรู้สึกเจ็บปวดเป็นอย่างยิ่ง.... เราไม่ได้ถูกต้องตัวกันเลยนับแต่วันที่ผมขอเธอหย่า...ความจริงเหมือนจะเป็นคนแปลกหน้าต่อกันด้วยซ้ำไป... พอถึงวันที่ผมประคองเธอลงจากห้องวันแรก...มันจึงทำให้ผมทำตัวไม่ถูก... ลูกชายเราตบมือแล้วพูดด้วยความดีใจว่า ว้าว...วันนี้พ่ออุ้มแม่ลงจากห้องด้วย...มันทำให้ผมรู้สึกเจ็บปวดมากขึ้น..... เธอบอกว่าอย่าบอกลูกเราถึงเรื่องของเรา...ผมพยักหน้า...ด้วยความรู้สึกผิดอย่างเต็มเปี่ยม... ผมขับรถไปส่งเธอที่ป้ายรถเมล์...แล้วเลยไปออฟฟิศ วันถัดมา...ความรู้สึกขัดใจเริ่มน้อยลงไป...เธอชอบบอกผม... เราใกล้ชิดกันมากจนผมได้กลิ่นน้ำหอมของเธอ... ผมถึงได้ตระหนักว่า...เธอไม่ใช่เด็กสาวอีกต่อไปแล้ว...เธอเริ่มมีริ้วรอยบนใบหน้ามากขึ้น ในวันที่สาม...เธอกระซิบบอกผมว่าสวนกำลังรื้ออยู่ให้เดินระวังด้วย... ในวันที่สี่...มันช่างเหมือนกับว่าเราเป็นคู่รักที่หวานชื่นมาก...ภาพของเจนเริ่มเลือนลางไป... วันที่ห้าและหก...เธอคอยเตือนผมในเรื่องเล็กน้อยๆ เช่นเรื่องวางเตารีดไว้ที่ไหน... ผมควรจะระวังจะไรบ้างตอนทำอาหาร...และอื่นๆ อีกมากมาย... ความสนิทสนมของเราเพิ่มมากขึ้นทุกที...ผมไม่ได้บอกเจนถึงเรื่องนี้เลย... ผมรู้สึกว่าผมอุ้มเธอย่างขึ้นทุกวันโดยไม่ได้สังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงในตัวเธอเลย... หรือบางทีคงเป็นเพราะผมแข็งแรงขึ้น...แต่แล้วผมก็พบว่ามันไม่ใช่อย่างที่ผมคิด... เป็นเพราะว่าเธอผมลงจนไม่สามารถใส่เสื้อผ้าเดิมได้...มันต่างหากที่ทำให้ผมอุ้มเธอได้ง่ายขึ้น ผมรู้ว่าเธอพยายามซ่อนความขมขื่นเอาไว้... ลูกของเราร้องขึ้นมาว่า พ่อได้เวลาอุ้มแม่แล้วนะ... สำหรับลูกแล้ว...การได้เห็นพ่ออุ้มแม่เป็นภาพที่เขามีความสุขที่สุด.... เธอเอื้อมมือไปกอดลูกไว้แน่น...ผมทนมองภาพนั้นไม่ได้จริง ๆ ผมกลัวว่า ผมจะเปลี่ยนใจในวันชาติสุดท้าย และแล้ววันสุดท้ายก็มาถึง...ผมอุ้มเธอไว้ในอ้อมกอด...เท่าผมแทบจะก้าวไม่ออก.....เธอบอกกับผมว่า...

ความจริงแล้ว...ฉันอยากให้คุณอุ้มขึ้นไปจนเราแก่เฒ่า...ผมกอดเธอแน่น...และผมก็ตระหนักว่า..

ชีวิตคู่ของเราขาดการดูแลเอาใจใส่ซึ่งกันและกัน...ผมขึ้นรถแท็กซี่เพื่อจะไปยังจุดหมายใหม่.. ผมลืงเลเล็กน้อย..

แต่ในที่สุดแล้ว..ผมก็มาพบเจนนั่นได้...เธอเปิดประตูออก...ผมบอกเธอว่า เจน..ผมขอโทษ...ผมจะไม่หย่า....เธอมองหน้าผม แต่หน้าผากผม.. คุณสบายดีหรือเปล่า

เจน...ผมขอโทษ...ผมขอโทษจริง ๆ...ผมจะไม่หย่ากับภรรยาผม... ชีวิตการแต่งงานของเราบ่่อมั่นเป็นเพราะผมไม่ได้ให้ความสำคัญกับรายละเอียดเล็กน้อย...

ผมขาดการเอาใจใส่ในตัวเธอ...มันไม่ได้หมายความว่าเราไม่รักกัน....

ตอนนี้ผมเข้าใจแล้ว....ว่าตั้งแต่วันที่ผมอุ้มเธอเข้าบ้าน...เธอมีลูกให้ผม...ผมควรจะประคองเธอไปจนแก่... เจนตบหน้าผมอย่างแรงและกระแทกประตูใส่ผม....

ระหว่างทางกลับบ้านผมแวะร้านดอกไม้.... พนักงานขายดอกไม้ถามว่าจะเขียนว้ออะไร...ผมให้เธอเขียนว่า...ผมจะอุ้มคุณทุกเช้าจนกว่าเราจะแก่

ที่มา : เจ๊นวล